

Marita G. Schmitz

De verleiding van een 'donkere' tweeling

Mijn tweelingziel-sprookjes
- waargebeurd verhaal -

De verleiding van een 'donkere' tweeling

Het was... kort na mijn 19e verjaardag - nadat ik het had uitgemaakt met mijn eerste vriend - de relatie ongeveer 2 jaar duurde - bij wie ik eigenlijk wilde intrekken - ik uit het huis van mijn ouders verhuisde naar mijn eerste eigen appartement . Ik wilde onafhankelijk zijn en dichtbij mijn werk wonen. Bovenal zag ik er de noodzaak niet van in om mijn ouders geld te geven voor onderdak en eten. Want dit is wat ik vanaf nu moet doen.

Een paar weken voordat ik vertrok, hoorde ik van een vriend dat er in onze stad een zogenaamde telefoonvergadering zou plaatsvinden met een soort conferentieverbinding - waar veel mensen tegelijkertijd met elkaar kunnen praten. Ik moest dit proberen.

Het was grappig: iedereen was tegelijk aan het praten. Toen moest ik een bijnaam bedenken omdat niemand mij de echte naam

wilde geven. De meeste hadden dierennamen of namen van filmpersonages.

Het was heel grappig en we hadden het erover dat we elkaar een keer als groep wilden ontmoeten.

Er waren verschillende telefoonnummers die je kon bellen - en daaruit ontstonden echte klikjes die elkaar ontmoetten. We spraken een ontmoetingspunt af waar de meeste mensen mee instemden, en toen ontmoetten we elkaar. Bij de eerste bijeenkomst waren er maar een paar – misschien 10-15 mensen van verschillende leeftijden.

Voordat ik naar de eerste bijeenkomst ging, merkte ik dat een heel prettige stem mijn naam riep. Er was veel sympathie toen we elkaar ontmoetten; we konden eigenlijk allemaal goed met elkaar overweg. Het was een leuke bijeenkomst. Nu kon je naast de namen en de vele stemmen ook de mensen zien. Natuurlijk hadden sommige mensen zich het heel anders voorgesteld. Het was erg grappig en we hebben er allemaal van genoten.

We ontmoetten elkaar toen steeds meer; soms om te gaan schaatsen, soms gewoon om wat te drinken en bij te praten - meestal op een vast ontmoetingspunt (bistro/café).

Daar was het - keer op keer - die ene stem die mijn naam bleef roepen - alleen nu wist ik van wie die was. En ik deed mee en riep ook zijn naam.

We waren erg dol op elkaar. Zoals ik al zei, ik was pas 19 jaar oud en hij was al 25 jaar oud. Ik wist niet zo goed hoe ik hem moest beoordelen. We waren een soort vrienden; en ik had net het uitgemaakt met mijn eerste vriend, met wie ik al bijna 2 jaar samen was. Zoals hierboven beschreven, was ik net verhuisd en wilde ik van mijn leven genieten: gaan dansen en mensen ontmoeten. Ik dacht aan niets anders dan opnieuw aan iets stevigs beginnen. We waren heel voorzichtig met elkaar.

Ik merkte echter dat hij erg onder de indruk was van mijn temperament en mijn levenslust. En het avontuur sprak mij aan. Nou ja, hier en daar hebben we elkaar thuis opgehaald om samen naar het ontmoetingspunt te gaan of zelfs naar huis gebracht. Om welke reden dan ook, er was nooit enige benadering van hem. Het was een beetje vreemd bij hem. Ik heb ooit mijn arm op zijn schouder gelegd tijdens een vergadering... Maar er kwam niets terug.

Nou, ik zei tegen mezelf: "Ja, we zijn gewoon vrienden en alles is in orde."

Maar daarna kwamen er gevoelens in mij naar boven, zoals: misschien was ik niet goed genoeg, had ik niet zo'n geweldige baan als hij. Ik vond mezelf erg jongensachtig en gezellig. Misschien niet zijn type vrouw - of niet damesachtig genoeg.

Destijds dacht ik er niet echt over na waarom we elkaar zo kenden. Maar het horen van zijn stem aan de telefoon was altijd heel magisch, zelfs aantrekkelijk.

Ik ging hier en daar naar de ontmoetingsplaats, waar ik ook was of naar de activiteiten die ik leuk vond.

Inmiddels had ik daar ook een vriend gevonden. In de weekenden ging ik vaak met haar dansen - soms naar een danszaal of naar een discotheek. Hij kwam daar ook langs.

De ontmoetingen werden steeds minder en ik bracht meer tijd door met mijn vriendin - we reden in het weekend soms naar haar of het huis van mijn ouders en gingen naar de plaatselijke disco.

De bijeenkomsten gingen nog een tijdje door en we kwamen elkaar hier en daar steeds tegen.

Iemand had hem verteld dat ik een nieuw vriendje had - en vanaf dat moment zagen we elkaar alleen nog maar bij toeval. Er was nooit een gelegenheid om een persoonlijk/privégesprek met hem te voeren - er waren altijd anderen aanwezig.

Toen ging ik naar een ander ontmoetingspunt met een ander telefoonnummer. Sterker nog, ik ontmoette HEM daar. Toen ik hem zag, kon ik alleen maar denken aan de woorden: "Oh, nogmaals!" Ja, ik was eigenlijk een beetje beledigd omdat hij me feitelijk negeerde. Ik wist niet dat hij dacht dat ik een nieuw vriendje had gewoon diep in een heel oprecht gesprek met een andere jongedame.

Nou, ik denk dat ik een beetje jaloers was.

Ik wist echter pas kort dat hij dit opmerkte - sinds ons laatste contact.

Hij en ik - we kwamen elkaar zelden meer tegen; Er was een lange tijd verstreken - minstens 2-3 jaar - toen we elkaar toevallig ontmoetten tijdens het winkelen tijdens onze lunchpauze.

Het was vreemd, we hadden eigenlijk alleen maar een praatje over waar wie nu werkt en woont.

Maar ik denk dat ik een beetje stotterde. Ik weet het niet. Op de een of andere manier was ik heel blij hem weer te zien. Omdat we maar een korte lunchpauze hadden en allebei gingen winkelen, gingen we vrij snel uit elkaar - zonder onze telefoonnummers uit te wisselen. Hij woonde nu in een ander deel van de stad; en ik was al naar het platteland verhuisd om bij een nieuwe vriend te gaan wonen. En werkte alleen in de stad.

Op de een of andere manier maakte de ontmoeting mij ongemakkelijk. Ik dacht er keer op keer over na. Ik bleef zijn gezicht voor me zien, glimlachend naar me. Op de een of andere manier liet het me niet los - op de een of andere manier magnetisch. Wat was dat?

Ik denk dat het ongeveer een heel jaar later was - ik dacht dat ik hem graag nog een keer zou zien - ook al zat ik nog steeds in die ene relatie.

Maar op de een of andere manier wilde ik hem weer zien. Kijk of er meer is. Ik was nieuwsgierig en zag steeds zijn lachende gezicht voor me. Wat was hij blij mij weer te zien. Mmh, ik wilde heel graag weten of er iets tussen ons was – of er meer was – dan alleen vriendschap.

Maar hoe moet ik dat doen? Het is moeilijk voor mij om tegen mijn huidige vriend te zeggen: "Ik ga naar een oude vriend van vroeger..."

aar ik maakte toch van de gelegenheid gebruik en reed (45 minuten met de auto) naar hem toe in een weekend - toen mijn vriend niet thuis was.

Ik ging zijn appartement binnen - hij leidde me rond. Mooi appartement, zei ik. En dan – ik moest het weten – hoe zal hij reageren?

Ik plaatste een kus op zijn mond. Maar ik zag alleen angst in zijn ogen. Hij vroeg of ik niet wilde blijven, maar ik kon niets doen met de

angst in zijn ogen en tegelijkertijd was ik bang dat ik thuis al blootgesteld was, dat ik misschien al gemist zou worden en dat ik zou in de problemen komen als ik dat deed, ik zou langer wegblijven. Ik had ook weer dit gevoel, me afvragend of hij wel eerlijk kon zijn, of ik goed genoeg voor hem was, vrouwelijk genoeg en aantrekkelijk genoeg voor hem. Bij mij kwam hetzelfde gevoel naar boven als toen.

Ik nam snel afscheid. Ik stapte weer in mijn auto en reed naar huis.

Ik zei tegen mezelf: "Nee, dan is er waarschijnlijk niets meer en dat is prima."

Later, na een paar dagen of weken – ik weet het niet meer precies vandaag – schreef ik hem nog een brief. Eerst heb ik mijn afzender erop geschreven en daarna weer doorgestreept. Verstuurd. Dat was het.

Ongeveer twee jaar later trouwde ik met mijn toenmalige vriend, maar ik kon hem niet echt uit mijn hoofd krijgen. Ik bleef maar denken en dromen: wat zou er gebeurd zijn als ik

daar was gebleven? Nou – dat zal ik waarschijnlijk nooit weten – dacht ik.

Nou, ik was destijds slechts 7 jaar samen met mijn vriend (inclusief de bruiloft). Toen speelde hij vals. Ik ben verhuisd. Wij zijn gescheiden.

Toen probeerde ik hem (mijn mooie telefoonstem) weer te vinden. Maar ik had geen actueel telefoonnummer - en hij woonde daar niet eens meer. Nou, maar ik vond het telefoonnummer van zijn ouders in het telefoonboek.

Denk er even over na en doe het dan. Ik heb het huis van zijn ouders gebeld.

Zijn moeder kwam aan de telefoon. Ik vroeg naar hem en of ze mij zijn telefoonnummer kon geven. Maar ze zei: "Hij heeft nu een heel jaloezse vriendin." En ik moet geen contact met hem zoeken. Om deze reden heb ik ook geen telefoonnummer gekregen.

Ik weet het niet meer precies vandaag, maar ik denk dat ik mijn telefoonnummer heb achtergelaten, m.d.B. Geef het aan hem door, zodat hij contact met mij kan opnemen.

Nou ja, het is jammer, ik had graag met hem willen praten over die tijd en hoe ik aan hem bleef denken. Ik wilde gewoon weten hoe hij zich voelde en of hij hetzelfde voelde als ik.

Helaas was mijn zoektocht naar hem niet succesvol.

Internetten!?! - Ja, als zoiets destijds bestond, had ik hem misschien gevonden.

Helaas kwam ik hem niet toevallig tegen en wist ik niet waar hij nu werkte, omdat het bedrijf waar hij toen werkte niet meer bestond.

Dat was het dan! 'Dan zou hij gewoon blij moeten zijn,' zei ik tegen mezelf.

Ongeveer 2 jaar later ontmoette ik een nieuwe vriend. Na ongeveer een jaar gingen we samenwonen, trouwden en bleven ongeveer 10 jaar samen.

Maar ik bleef aan hem denken. En stelde zich voor hoe het met hem zou zijn geweest. Zouden we inmiddels getrouwd zijn en samen kinderen hebben gekregen?

Ik wilde altijd al kinderen krijgen, maar mijn man wilde ze niet.

Er was nauwelijks iets seksueels bij ons aan de hand, of het nu zijn angst was dat er kinderen uit voort zouden komen. Ik weet het niet, hij kon niet worden overgehaald om er met mij over te praten.

Toen was ik bijna 40 jaar oud. Ik maakte eindelijk een einde aan het dilemma en zocht mijn eigen appartement - dichtbij de stad.

Uitgehongerd van liefde. Het enige wat ik kreeg waren argumenten. Ik kon en wilde niet meer.

Jippie! - Ondertussen was er internet - en ik ging ijverig op zoek naar HEM...

BINGO gevonden: Ik heb een vermelding gevonden met zijn naam en werkplek plus telefoonnummer.